

Celja. Ob prsih Štepišnikovih, Rakuševih, Eksovih se je nasrkal duha, ki Slovincem nikakor ni prijazen. In ta duh diha sedaj gospod Zoff z odprtimi ustmi v Slovengradcu. Posebno rad se obrača proti nemško-slovenski meji v marenberškem okraju. Morda misli, da bo s svojim dihom kar naenkrat zadušil obmejne Slovence? Toda gospod Zoff se moti. Prej bo on pobral svoja sila in kopita iz Slovengradca nego bo zadnja slovenska pesem odmevala raz radlske planine.

Občina Sv. Primoža nad Muto dela gospodu Zoffu veliko žalost, ker ima na županskem stolu narodnega Slovence. Gospod Zoff pa ima zavedne Slovence tako rad kakor mačeha pastorko. Zato se dogaja, da župan iz St. Primoža in vodja okrajnega glavarstva iz Slovengradca ne občujeta ravno najljubeznejše med seboj. Zraven tega se še gospod Zoff vedno ni privadil tudi ostremu zraku marenberških in slovengraških gora, kajti opazuje se, da je pogosto hripavega glasu, ki ne ugaja ušesu, posebno slovenskemu ne. Vsled hripavosti pa se glasi njegov glas tako odurno, kakor kadar se zdira kak hud gospodar nad svojim hlapcem.

Župan iz St. Primoža je bil načelnik krajnega šolskega sveta pri St. Jerneju. Prišel je navskriž s šolskim vodjo in cela preporna reč je prišla pred okrajni šolski svet, kateremu načeluje sedaj gospod Zoff kot vodja slovengraškega glavarstva. Slovenski župan je stal torej pred gospodom Zoffom. In ta mu je začel pridgovati na dolgo in široko v nemškem jeziku o dolžnostih in pravicah krajnega šolskega načelnika. Župan je prosil, naj vsaj slovenski govori, a Zoff je rekel, naj bo tiho, kajti sedaj govori on, gospod Zoff, vodja slovengraškega glavarstva. In končal je celi svoj govor s tem, da mu je rekel, če se ne bode ravnal po njegovih navodilih, ga bode kaznoval s 50 gl. globe. Župan pa bi mu rad razjasnil celo zadevo, in zato ga je prosil, naj mu bo dovoljeno nekoliko v slovenskem jeziku govoriti, a gospod Zoff je odgovoril: Haben Sie mich verstanden? Wir sind schon fertig! Ali ste me razumeli? Sva že gotova! Kmalu potem je bila seja okrajnega šolskega sveta, in v tej seji se je določila globa 50 gl. za slovenskega župana iz St. Primoža nad Muto. Mogoče, da se je vodja okrajnega glavarstva kje dal poučiti o preporni zadevi, a pri slovenski stranki tega ni storil. In vendar, da se resnica prav spozna, treba je slišati oba zvona.

Drugi slučaj! Nekdo je hotel dobiti pri županu od St. Primoža nad Muto živinski list. Ta pa zahteva najprej ogledni list. Ker tega stranka ni imela, ji odreče župan, ka-

kor je postavno, tudi živinski list. In vsled tega je bil poklican na uradni dan v Marenberg. Zopet je stal slovenski župan pred gospodom Zoffom. Najprej ga vpraša visoki gospod, ali je že izročil posle krajnega šolskega načelnika svojemu nasledniku. Kajti omeniti moramo, da je bil župan tudi odstavljen od načelnštva takrat, ko se mu je določila globa 50 gl. Ker se ni potekel obrok, v katerem je bil župan dolžen odložiti svoje posle, še tega tudi res ni storil. In tako je tudi sedaj vodji glavarstva odgovoril. Na to mu odgovori gospod Zoff jako ljubeznivo: »Ako ne boste tega izročili, pridem jaz z žandarji k Vam!« Potem se je začela razprava o živinskem listu. Govoril je le gospod Zoff, in govoril je tako glasno in rabil take besede, da se mu je župan, ki je le priprosti kmet, kar čudoma čudil. Rekel je tudi, da je škoda za občino, da ima takega župana ter obljubil županu, da bo ga tudi od županstva odstavil. In zopet mu je narekel globo 50 gold. Doslej še župan ni ničesar smel govoriti v svojo obrambo. Dovedel pa je s seboj štiri može kot priče. Prosil je torej, naj vsaj ti smejo govoriti. A gospod vodja je rekel, da on ničesar ne potrebuje. Ko so možje vendar po sili hoteli govoriti, rekel jim je z močnim, čudno močnim glasom, da naj bodo tiho, da on ničesar ne potrebuje. Župan pa še vedno ni nehal in vsaj toliko je dosegel, da mu je gospod vodja stavil nekatera vprašanja. Nazadnje prosi tudi gospod župan, naj se mu obsodba na 50 gl. da tudi pismeno, da lahko vložiti priziv. Toda do danes še se mu ni vročila pismena obsodba, akoravno je od iste dobe preteklo že pet mesecev.

Tako ravna gospod Zoff s slovenskimi župani. Mogoče, da bo postal gospod Zoff glavar okrajnega glavarstva v Slovengradcu, kajti pri nas je vse mogoče. Toda Slovenci si usojajo pred imenovanjem izreči vsaj jedno prošnjo. Naj se gospodu Zoffu v dekretu ostro zabiči objektivno občevanje s strankami in ako mogoče, naj se mu pošlje z dekretom vred tudi knjiga »Olikani Slovenec«.

Naše višje šole.

II.

Zadnjič smo rekli, da imamo štajarski Slovenec zahtevati gimnazij s slovenskim učnim jezikom v vseh predmetih, ker je prava izobrazba mogoča le v materinščini, in da tačas sinove svoje pošiljamo v takozvane slovenske vspelednice. To misel nadaljujoč rečemo: Tudi iz drugih vzrokov proč z vspe-

rednicami, in dajte nam čisto slovenski gimnazij!

Ker se učijo na slovenskih vspelednicah ravno tisti predmeti nemški, za katere je treba nemškega jezika uže prav dobro znati, da se učitelj razume, mora se pri vsprejemnem izpitu od fantiča zahtevati ravno toliko nemščine, kakor da bi bil gimnazij popolnoma nemški. Stariši, zapomnite si ta stavek dobro! Dečki, ki se oglašajo za slovenske vspelednice, morajo nemški toliko znati, kakor če bi hoteli vstopiti v trdo nemški gimnazij. Kje si pa fantič more pridobiti toliko znanja v nemščini? Edino le v ljudski šoli. Torej bi se morala v ljudski šoli izobrazba duha v materinščini pri 99 učencih zanemarjati, ker je jednemu, ki namerava stopiti v gimnazij, blažene nemščine treba? Ali ni narobe svet? Držite se stavka: Izobrazba je človeku jedino le mogoča v materinščini. To velja za vsak kot sveta in za vsak narod, naj si je še tako majhen. Le za nas Slovence naj bi to ne veljalo, ker se ima naš narod pokončati in zemlja popruniti. In sam Bog ve, kaj bi še nemške butice iztuhtale, da bi služilo prusaskim namenom. Ali ni norost, da se moram jaz Slovenec, če hočem na pr. kaj o drugih deželah izvedeti, to učiti v meni tujem jeziku, dočim leži okrog mene slovenskih knjig dovolj, v kojih se laglje, bolje in prej poučim? Za učenje najboljša in najlepša doba potraji se za naučenje nemškega jezika. Potemtakem bi moral za Nemcem zaostati. Da v resnici ne zaostanemo, zahvaljevati se imamo le naši nenavadni nadarjenosti.

Dalje. Zahtevali smo slovensko vseučilišče. Ali mislite, da se bodo na tem predavali slovenski le veronauk, latinščina in računstvo? Kdor pa hoče na vseučilišču prirodoslovje, prirodopisje, zemljepisje v slovenskem jeziku razumeti, moral se je poprej te predmete nekoliko let v slovenskem jeziku prav marljivo učiti. Torej če smo zahtevali slovensko vseučilišče, moramo vsaj ob enem zahtevati tudi slovenske gimnazije.

Štajarski Nemci imajo 6 gimnazijev; 2 v Gradcu, po jednega pa v Ljubnem, v Mariboru, v Ptujju in v Celju; mi Slovenci, ki nas je polovico od onih pa nič. Po številu torej, da tudi po davku, ki ga mi Slovenci plačujemo za te gimnazije, pripadala bi nam dva, dočim bi Nemci še vedno imeli štiri; sicer pa bi naša dva bila mnogo bolje obiskana, nego nemški.

Namen našega razmotrivanja o gimnazijah naj še bralcem svojim nekaj poročamo, kar peklensko zlobnost Nemcev prav osvetljuje. Sicer smo to slišali le iz ust; ali

Medtem dospejo Bihara Susa in njegova spremljevalca do poveljnike palače, kjer so bili takoj sprejeti. Poveljnik gre maronitskemu predstojniku nasproti in ga pozdravi s pretirano prijaznostjo. Nato reče Bihara Susa Maronu, naj pove vse, kar je v zadnjem času doživel. Maron pripoveduje natančno in Ali pritrjuje njegovim besedam. Turek zvesto posluša in mnogokrat pogleda predstojnika hoteč izvedeti, če on veruje ubežnikom ali ne. Pa tudi Bihara Susa opazuje Turčina in spozna, da njegovo zvito oko jezno pogleduje Marona. Ko Maron konča, se nezvesti Turčin porogljivo zasmeji rekoč:

«O tem mi še ni nič znano. Tega ne morem verjeti. Ako bi pa bilo res tako, kakor pravita Maron in Ali, potem ponovim le, da se Maronitom v Deir el Kamaru ne bode nič zgodilo. Jaz jih bodem s svojimi četami pred vsakim napadom branil. Samo to svetujem Maronitom, da se naj sami nikakor ne branijo, kajti to je moja stvar. Jaz vam prisežem pri bradi našega preroka, da se ne bode nihče dotaknil življenja in premoženja kristjanov.»

Ko poveljnik slovesno govori zadnje besede, se zasliši od daleč strel in glasno vpitje. Zdjaci vstopi turški častnik in sporoči, da so Druzi obkolili in napadli mesto. Bihara Susa se prestraši in takoj odide s svojima

spremljevalcema. Turškemu poveljniku pa še zakliče: «Zdaj izpolnite svojo obljubo!» Vsi trije hitijo domov, kjer je bilo že mnogo Maronitov zbranih. Bihara Susa jim naznani, kar mu je s prisego obljubil turški poveljnik, ter jim pove, kako morajo ravnati.

Med tem zve Maron, da mu je mati zbolela, in takoj gre v njeno sobo. Tam poklekne k postelji bolane matere in jo prime za blede roko rekoč:

«Mati, mati! Ne umri! Prosi Boga, da ti še da živeti! Kaj bode z nami, ako ti umrješ!» Bolnica odpre svoji trudni očesi, potegne Marona k sebi in reče:

«Pomiri se, moj sin, jaz še ne bodem umrla. Bog mi je poslal bolezen, da morem boljše moliti za Vas in uboge kristjane. Kaj pa Vam je odgovoril turški poveljnik?»

Maron kratko vse pove materi in ji tudi sporoči, da se je boj z Druzi že začel. Ko bolnica to sliši, se takoj vzdigne in reče: «Maron, poklič hišnega gospodarja, jaz moram z njim govoriti!»

«Mati, bodi mirna in čuvaj se,» prosi jo Maron.

«Ne, ne, moj sin! Izpolni takoj mojo željo, kajti tu gre za življenje več tisoč kristjanov.»

Maron gre, dasiravno nerad, in v nekaterih trenutkih že stoji Bihara Susa ob po-

stelji bolane udove. Ta ga prosi, naj se nikar ne zanese na obljube turškega poveljnika. Tudi v Sidonu niso turške oblasti in vojaki branili kristjanov, temuč so jih še celo pomagali moriti. Edina rešitev za Maronite je v tem, da se pogumno in vztrajno branijo in bojujejo. Tega se najbolj bojijo Druzi, ki kažejo svoje junaštvo in svojo grozovitost le pri morjenju slabih žen in otrok. Predstojnik naj torej krščanske može navduši za boj. Bihara Susa zre nekaj časa ob tla, potem pa reče: «Vi imate prav. Pa ali ne bom s tem razdražil turškega poveljnika, ki nas hoče varovati le pod tem pogojem, da se sami nič ne branimo?»

«Pustite Turčina v miru,» nadaljuje bolnica, «ne zaupajte mu, dragi moj. On vas hoče čisto gotovo pogubiti.»

«Pa kdo bi naj nas potem branil, ako nas Druzi napadejo z veliko močjo?» vpraša predstojnik,

«Pošljite na tihem v Bejrut poslanca h grškemu, francoskemu in angleškemu konzulu. Morebiti vam ti dobijo pomoč pri paši.»

Predstojnik se zahvali udovi za dober svet ter odide, da bi ga takoj izvršil. Med tem se je bil okoli mesta vroč boj.

(Dalje prih.)

resnična bode bržkone. Ptujski prusaki so deželno vladu prosili, da se njim njihov polgimnazij razširi v popolnega. Gimnazij v Ptujju je namreč deželni. Kar so prosili, se njim je seveda dovolilo, dasi nemških dijakov v Ptujju skoro ni. Ta razširitev pa bi deželne stroške, ki so že itak preveliki, še znatno povečala. Zatorej bi dežela rada jednega izmed svojih gimnazijev odstopila državi, in pričakovati bi bilo, da država prevzame kar gimnazij ptujski, ker bi to delalo najmanj sitnosti. Ali naši štajarski prusaki delajo z vsemi štirimi na to, da bi država prevzela gimnazij v Ljubnem na Zgornjem Štajarju, ki je tudi deželni. In zakaj? Ker se že naprej bojé, da bi vlada v Ptujju kedaj naredila slovenske vzporednice, dočim bi takih na gimnaziju ljubenskem seveda nikoli ne bilo treba. Od deželne vlade pa se ni bati, da bi kedaj v nemškem gimnaziju dovolila tudi jedno slovensko besedico. Na Dunaju nas Slovence črtijo, v Gradcu pa se desetkrat bolj. Ptujski prusaki bi seveda ne imeli nobene škode, če bi se nam Slovencem kedaj dale vsoporednice; ali to za nje za prusake sploh ni merodajno, ampak merodajno je jedino le smrtno sovražstvo do Slovencev.

Politični ogled.

Avstrijske dežele.

Dunaj. Ko so se zadnje dni naši in ogrski ministri vnovič pogajali o nagodbenem vprašanju, pokazalo se je veliko nasprotje med nazori našega in ogrskega ministerskega predsednika. Zato vedo nekateri listi povedati, da bosta oba kmalu odstopila. Imenujejo se jima že nasledniki. V Avstriji pride po njih mnenju do krmila nemški liberalec Chlumecy, na ogrskem pa grof Julij Andrassy. Verjamemo, da se je pri zadnjih poganjanjih pojavilo nasprotje med ministerskima predsednikoma, a gotovo se to ni zgodilo šele sedaj prvokrat. Zato pa so vse vesti o odstopu in naslednikih gotovo samo izrodki živahne časnikarske domišljivosti.

Štajersko. Nemški advokati na Spodnjem Štajarju se bojijo advokatske zbornice za Spodnji Štajar, za kojoj so prosili naši slovenski odvetniki. Zato so že vložili pri pravnem ministerstvu ugovor. Ministerstvo je izročilo ta ugovor odvetniški zbornici v Gradcu, da naj izreče o njem svoje mnenje. Ker je graška zbornica docela nemška, izrekla se je, da je ugovor opravičen in zahteva slovenskih odvetnikov neosnovana. Od nemško-nacionalne odvetniške zbornice tudi nikdo ni družega odgovora pričakoval. Kolikokrat pa se tudi zgodi, da bi bili avstrijski Nemci nam Slovencem pripoznali katero naših pravic?

Koroško. V nedeljo dne 21. t. m. je poročal preč. g. drž. posl. Lambert Einspieler katoliškim nemškim volilcem v Malem St. Vidu. Nasprotni listi so že dolgo prej hujskali zbog tega shoda in liberalni nacionalci so se dogovorili, da pridejo na shod in da posl. Einspielerja niti govoriti ne pusté. Res prišlo jih je celo krdelo, Schönererjanci, nacionalci in socijalni demokratje. Strena pa se jim je zmešala, ker shoda niso mogli motiti. Prišli so do besede tudi nasprotniki, a njih govornik Hinteregger jo je slabo skupil. Govoril je tudi poslanec Grafenauer o deželnem zboru. Shod je napravil dober utis.

Vnanje države.

Rusija. Ves svet govori in piše te dni o ruskem carju. Kajti mladi cesar predlaga po svojem ministru za vnanje stvari, grofu Muravijevu, vsem velevladstvom, da se snidejo na posvetovanje o razoroževanju. Bremena, katera nalagajo vojaški stroški davkoplačevalcem, postala so neznošna. Vse države so to že delj časa uvidevale, a oboroževale in povečevale so svoje

vojaštvo vedno nadalje. Sebah je ruski car zaklical, da je oboroževanje dospelo do vrhunca in da treba misliti na razoroževanje in trajni mir med narodi. V to svrhu predlaga posvetovanje med velevladstvi. Mirovni klic ruskega carja, ako bo spremljan od uspehov, bo postal mejnik nove dobe za svetovno zgodovino.

Turško. Na Turškem so se pričeli podivjani mohamedani znova gibati. V dveh krajih so napadli krščanske Armence in jih več sto poklali, večinoma žena in otrok. Poseci bodo morale vmes zopet velevladstvi.

Cerkvene zadeve.

Nova sv. maša v Rušah.

Letos smo obhajali 15. avgusta veliko cerkveno slovesnost v Rušah, namreč novo sv. mašo, katero je daroval č. g. Roman Skerbs, rojak smolniški in sorodnik smolniških Glaserjev, kajti njegova babica je bila sestra vč. g. kanonika Glaserja. Preteklo je že devet-inšestdeset let, odkar smo zadnjokrat obhajali primicijo domačina, ravno imenovanega sorodnika, kanonika Glaserja.

Veličastno se je razvila cerkvena slavnost. Moški zbor domačih ruških pevcev zapel je krasno pesmico «Novomašnik bod' pozdravljen» od Försterja in pričela se je sveta maša s poklicem «Veni sancte Spiritus.» Pridigoval je vč. g. kanonik dr. J. Križanič, kateri je s krasnimi besedami opisal duhovniški stan ter v nemal vernim ljubezen do dušnih pastirjev. Med službo božjo je pel domači moški in mešani zbor pod vodstvom g. Alojzija Majcena mašo, komponirano od istega gospoda. — Po sv. opraviilu zapustili smo hišo božjo ter se napotili v lepo pripravljene in okinčane prostore sobane gosp. M. Sernea. Zabava je bila prijetna. Okolo 2. ure popoldan pri lepem vremenu vrnili smo se na Smolnik k Hlebičevim, kjer je č. g. novomašnik s kratkim in jedratim govorom pozdravil goste in jih vsprejel k mizi z besedami: «Pridite vsi k meni v imenu Gospodovem.» In potem se je začela živahna zabava med gosti. Veselo je bilo bivati med vedno prijaznimi in saljivimi Smolničani. Prehitro so nam potekli dnevi veselja in radosti.

Sv. misijon v Jarenini.

Izredno veseli dnevi za nas Jareninčane so bili dnevi od 7—15. avgusta, ko smo imeli sv. misijon. Vodil ga je veleč. g. Fran Kitak iz Celja, pomočnika sta mu bila č. g. Vinko Krivec in prof. dr. Alojzij Nastran iz Gradca. Začel se je z naukom in spovedjo za šolsko mladino v soboto dne 6. avgusta popoldne. Vsak dan so bile tri pridige: v jutro ob pol 6 uri, ob 10. in ob 6 uri zvečer. Sklep sv. misijona je bil na praznik Device Marije Vnebovzete, zaščitnice naše župnije.

Najlepši sad tega sv. misijona je ustanovitev Marijine družbe za mladeniče in dekleta. Po dotičnem nauku g. gosp. Krivca je takoj pristopilo k tej družbi 130 mladeničev in 230 deklet. Od te družbe pričakujemo veliko sreče in blagoslova božjega. Naj bi ga zato ne bilo mladeniča, ne deklice, ki bi ne bila vpisana v prelepo družbo Marijinih otrok!

V spovednici sta nam ves čas svetega misijona pomagala velečast. gg. Meznarič od Spodnje Sv. Kungote in tukajšnji vpokojeni župnik Fišer, pa prišli so tudi vrli sosedje od Sv. Jakoba, Sv. Marjete, iz Šentilja in tudi nekateri iz Maribora. Hvala srčna vsem za pomoč! Hvala iskrena tudi za vzveličanje Jareninčanov gorečemu gospodu župniku, ki so nam oskrbeli sv. misijon! Vam pa, č. g. misijonarji, poplačaj z nebeskim plačilom ljubi Bog ves Vaš obilni trud in vso gorečnost, mi Vam je nikdar ne moremo povrniti! Pač pa bomo Vaše zlate nauke v svojih srcih ohranili, se po njih ravnali, pa tudi

Molili bodemo za Vas;
Vi pa za reve nas molite,
Čez leto dnij pa zopet k nam!
Z veseljem semkaj prihitite!

Gospodarske stvari.

Nekaj črtic o sadju.

Kar se tiče okrajev spodnoštajarske dežele, torej naših slovenskih pokrajin, nam je ljubi Bog letos podelil še precej sadja. Imamo nekaj hrušek, za silo sliv ali češpljev, pa tudi jabolk nam ne primanjkuje. Vsaka vejica in vsako grmičje je kolikor toliko obloženo. Zvečer se že sliši, kako veselo ljudje tolčejo in si delajo iz sadja sladko ter zdravo pijačo tolkec, mošt ali jabolčnik, kakor jo nekateri imenujejo.

So namreč nekatera vrsta jabelk, ki malo poprej dozoriijo, kakor na pr. Šentjakobence, katerih razločujemo dve vrsti, sladke in kisle, ki jih otroci že okoli sv. Jakoba radi pobirajo ali pa Šentlovenke, ki okrog sv. Lovrenca dozore. Sicer pa je ljudstvo mnenja, da je vsako sadje, ki po sv. Lovrencu odleti, dobro za mošt.

Ker imamo torej letos nekaj sadja, kako bi ga naj porabili, da bi imeli kolikor mogoče lep dobiček? Naj li prodamo jabolka ali jih porabimo za mošt ali jih posušimo? Tako se vpraša marsikateri kmet. Jaz pa mislim, da je najboljše, ako se držimo vsega tukaj naštetega.

Vinska trta nam je sedaj na velikih mestih odrekla. Nekdaj tako lepe in slovite Slovenske gorice so skoraj suhe. Pred leti bogati vinski kraji od Rajhenburga do Brezic in Bizeljskega le polagoma okrevajo. Veselo petje kopačev in trgačev je izginilo. Kjer so bile nekdanj gorice, so sedaj revne njive, travniki, tu in tam tudi sadunosniki. Ker nam torej sladke vinske kapljice primanjkuje, moramo gledati na drug način, da si pridelamo za gospodarstvo potrebne pijače. In ta način je, da si naredimo dovolj dobrega sadjevca. Kako naj tega pridelujemo, da bo okusen in trpežen, hočem danes le samo na kratko omeniti, ker moj nam je sedaj le samo ta, da se odločite si narediti toliko pijače — namreč, kateri imate sadje — da bodete izhajali z njo dve ali tri leta, ker ne vemo, ako nam ljubi Bog tudi drugo leto da prirasti kakšen pecelj.

Ni sicer moj namen odsvetovati, da bi se ne prodajalo sadje, naj le svet zve, da ima slovenska dežela žlahtno sadje — sevnisko-brežka jabolka so že sedaj na dunajskem trgu znana kot najbolj okusna — ampak da bi ljudje gledali najbolj na svoj dobiček. Prekupci se že oglašajo ter plačujejo kg. po 4 kr. To je že nekaj, ker kmet mora imeti krajcarje za davek, obuvalo, obleko in drugo domačo potrebo.

Ako spravljate sadje za mošt, odpravite vse piškavo in gnjilo, ker gnjiloba najpoprej pokvari dobro pijačo. Da bi se jabolka na prostem kar na kupe sesipala in potem iz kupa grebla, ter tolkla kakor imajo nekateri navado, ne da bi se poprej prebrala, nikakor ne kaže, in tega tudi pameten gospodar storil ne bode. Kaj takšnega se ne sme storiti. Gnjloba in listje naj se odstrani, boljša jabolka naj se stolčejo, ker ta bodo dala najokusnejši mošt, ki bo tudi par let trpežen, slabejše sadje pa se naj zopet skupaj stolče, ter ta mošt sproti porabi, ker navadno ni trpeč, v začetku pa je prav okusen in se tudi od boljšega ne razločuje. Dobro je, ako se ločijo hruške in jabolka. Sladka jabolka se pa pri nas navadno ne porabijo za mošt, ampak ta rajše posušimo, ker se po zimi marsikaj rabi za pod zob. Seveda marsikaterokrat tudi ne kaže, vse tako strogo ločiti, ako namreč nimamo toliko hrušek, da bi se splačalo, jih ločiti od jabolk. Doma bo tudi mešanica dobro ugajala. Najbolj seveda se mora gledati na snažnost, da ne bodete, kakor sem že omenil, mešali gnjilobo